

Heräämisen valkea myrsky

Heräämisen valkea myrsky

Erkka Filander

P
O
E
S
I
A

Osuuskunta Poesia
Helsinki

© Erkka Filander 2013

Taitto: Kristian Blomberg & Marko Niemi

Kannen suunnittelu ja toteutus Heidelbergin kohopainokoneella:

Olli-Pekka Tennilä, Kristian Blomberg & Erkka Filander

ISBN 978-952-5954-73-9

ISBN 978-952-5954-74-6 (pdf)

Painopaikka: Saarijärven Offset Oy, Saarijärvi 2013

Heräämisen valkean myrskyn annoin kulkea ylitseni.
Otsan hetkittäin läikkyvä aurinkokello
on puhdas varjosta
ja nyt kaikki raunioni riisuutuvat,
sängyn kupoli vielä puolillaan unta.
Verhojen avoimen pihan annoin kulkea ylitseni.
Äkkiä talo pullollaan minua.

On kesäaamu
jossa suuret ikkunat seisovat vapaina nurmikolla.
Eteisessä avaan ilohuutojen höyhenet kuin lakanan,
kohtaan avarien huoneiden käytöstävät.

Ympärilläni aukio joka kerää valoa kuin vettä
istun nurmikolla,
talo ei varjosta.
Näkemisen kupoli vielä puolillaan unta.

Hedelmäpuu paljasti hääjuhlansa, halusin
painaa kasvoni takkuiseen mylvivään päivänvalloon,
silmäluomien nuotiotanssiin
ja sinä ulvoit auringon lakipisteen tunnelissa.

Ikkunaruudut tuhrivat kasvomme silmänräpäyksillä.

Hallitsimme toisiamme
sinulla profetaan lapsisilmät, minulla nuoruus
joka maistui suussa röyhkeältä kuin painisi,
poimisi painimalla enkeleitä pensaista

ja minä painin kanssasi, pensaasta jokeen
jossa puit veden yllesi.
Jokin kiertyvä väreili aamukuiskauksesi raoissa.
Tällainen aamu avaa hengenvetojen portaikot.

Elinvoimainen, tahraton ihme kihelmöi
kuin törmäisi tummassa metsässä
joka puolelle tuijottavaan koivuun.

Oksien alta kerään talvehtineen puutarhatuolin
jonka ruoho luovuttaa vastentahtoisesti
aivan kuin sen tyhjällä penkillä vielä joku istuisi.

Näkymätön loisto valtaa pihat ja polut,
sen voi tuntea iholla
ja riemu purkautuu sinusta kuin sormet
aukirävältästä nyrkistä.

Täältä aloitan,
 omenapuun mysteeriosta. Sen alla
valkokuokkomaa kuin purskahtelevia ikoneita
joista silmät juodaan
puihin
ja väri seilaa omenaa pitkin
jossakin syksyssä, tätä taloa kauempana.
Silti tunnen sen poskeani vasten lehtien keskellä.

Katson kuin auringon lävistämän hedelmän sisältä
hohtavan kuoren lävitse taloa,
olet lämpöä läpinäkyvästä lihastasi
 oranssiin kuoreen.

Asetat arkkitehtuurisi metsälle:
 valitset pylväät, valjastat
silmiäsi muotoutuvat kujat,
mutta tiettyssä valossa
metsä asettaa rajansa sinulle.

Puhaltelit suihkulähteitä ilmaan, kiipesit
omenapuuta valon ja oksan solmuun.
Iho luuli sukeltavansa, naurunpaisteen
paljaat jalat seisoivat syvällä ikkunassa.
Äkkiä huone kaappasi silmäsi
ja näki ihmeellisiä asioita.

Riennän ylösvapautuvan partaalle.
Allani väri juhlii itseään pintaan,
ympäristö puhkeaa ja korvat ammottavat.
Aava kohoaa silmänkehrän verran,
suutelee minua kuin rantaveden lumpeet.

Alkukantainen, vehreyden keihästämä
hermostojen lehvistö riisuutuu vesistään,
keltainen mielihyvä karkaa kuin petoeläin
ja oksiston ylemmillä kerroksilla
vuodatan erimakuisia hymyjä.

Tuijotamme suoraselkäisinä näkymää.
Valaistuvia leikkejä.
Lähestyy kirkaskatseinen lempeys,
sen tulva saa rintakehän huutamaan onnesta
ja nousee miehenkorkuisia aaltoja.

Näemme veden kulkevan täynnä
polvistunutta hiljaisuutta.
Hulluus kompuroi esiin jalokivenä,
kipinöillä lannoitettu pelto.

Kahvipavuilta ja orkidealta tuoksuvat
nuoret, tärisevät kädet.
Hän juo vettä kuin se ei
hänessä enää virtaisi.
Riikinkukko katsoo vihreäniilasta maalauksesta
aamun ohitse iltaa
jossa toinen valo
saa valkeat seinät sinisiksi.

Sormet tutkivat multaa valuttavaa vaasia.
Sen raoista murenevat tunnelmat
jättävät jalanjälkiä puulattiaan.
Nuori käsi piirtää mullalla kuvia
vielä valkeisiin seiniin.

Silloin kasvoputoukset ryöppysivät vihreään ilmaan.
Väkivaltainen kiitollisuus
rummutti vesihöyryä hitaasti,
rummutti ihon takaa, silmää iskien.

Hän jakoi yökuuman ruumiinsa meren kanssa,
antoi sen herkästi syttyville puille.

Käsi piti lehtiä hyvänään, suuteli ne väkeviksi
terälehtien rotkot sormia vasten
ja omisti ruumiinsa ilon lihaksille.

Ja ettei kesällä ole loppua aamujen alkaessa
vihreällä nuotilla ja iltojen loppuessa
ylpeään läsnäoloon, kehot tuntevat toisensa
huoneiden lävitse, ylpeinä kuin patsaat
joista kasvaa tammia ja silmissä suihkulähteet.

Muinainen punainen on hengittänyt luolien seinissä
kasvot, käden, meriviivan,
siirtynyt soimaan ylemmäksi kaulalle,
kahlannut miehen ja naisen.
Lause kiipeää ensimmäisen ymmärretyn jälkeen
loputtomasti.

Oli kuorettomia taivastuoksuja,
makasimme alasti purossa
varpaiden välissä aurinko.
Kuivattelin itseäni, istuin aidalla,
sen valkeat liinat heiluivat tuulessa.

Kissankelloniityn salpa on auki,
leviää sykäyksinä kuin purkautuva verisuoni,
sininen tihentyy nilkoissa.

Valon perustuksista nousee ihmisenkaltaisia kappeleita.
Kasvoja huuhdellaan multaisin käsin.

Revi oksia puusta vain jos olet hurmoksessa
puet niitä
luet jumalan jälkeä
seuraat syntymisen sisältämää kasvua,
lihaksissa vieläkin hulmuavaa.

Vielä kerran tulee eteesi vesi joka pysäyttää sinut
järvenä, jokena, lasissa ja käsien kupissa, ammeessa.

*

Siitepölyn kupoli virkoaa.
Syvällä näössäni villieläinten puutarhat
liplattavat rauhallisen vehreyden kaatosadetta.

Istun katolla, lasken vesille avaimia,
lasitaloja ja lihaksikkaita hallusinaatioita.
Ne purevat nilkkojani kuin koiranpennut,
rakastavat,
eikä pilvitie ole täynnä.

Iho juo aurinkoa ja tulee punaiseksi humalastaan,
juo toiselta puolen varjoa ja tulee viileäksi,
rintakehän keskellä ne sekoittuvat

ekstaasiksi

loputtoman naurun purjeeseen.

Kiitä vertasi sillä se kuljettaa

kuvia luoksesi

uudelleen väritettyinä

kuin lapsi joka kerran olit

saisi ne käsiinsä

ja arvoitusten rypäletertut murskataan violetilla jalalla.

Koko ruumis on mukana muodonmuutoksessa.

Hetkien pintajännite ja liha

muutetaan huulille sopivaan muotoon.

Otetaan aurinkoa ystävien kanssa, palaavia kuvia,
paljon humalanohutta puhetta.

Et sano mitään,

kuumaan nauliintunut.

He juoksevat metsässä, he eivät välitä oksista

jotka tahtovat heidän hiuksiaan.

Valkoiset paidat jätetty merkiksi lähdöstä.

Kummalla enemmän iloa: heillä

vai maalla jota he tallaavat?

Arvoitukselliset ilmeet, aamu on kärsimätön eläin,
pelkkää hajuaistia.

Pojat tuijottavat liikkuvaa metsää,
omaa nautintoaan jalkapohjissa.

Iske heitä nyt veitsellä

 ja he pulppuavat nauravaa verta
kuin pronssiset suihkulähteet syvältä maasta.

Liike koko ruumiissa

 on purjehtijan tuuli meren yli,
vesiputous lihaksissa,

 selkänsä avonaiset taivaalle.

Pohjaton heidän katseensa kun sitä kuljetaan
sisäänpäin

 missä kaikki liikkuva väri sulaa.

Villit viisaat, hymykuoppien auringonpilkut,

 mistä kaikui laulava ääni

 heidän avatessa suunsa?

Ruohosta poljettiin tuoksua.

Juoksun hengästyttämä metsä valahti

kurkusta alas

haukkoessani happea.

Sininen taivas kasvaa

 lintujen selät

ja persikkapuu nousee minussa
minun silmiini
kun olemme juosseet ja on levähdys,
on tomun laskeutuminen ja pensaat
syövät jalkojen pölyn,
vaatteita ei löydy mistään.
Läpikuultavaa, ei pimeää edes varjossa.

Levähdys raikuvana lihaksissa,
kukkula täynnä hiellä tienattuja ajatuksia.
Pysähtymisen palkkiona tie
ja liike jatkuvat vielä sinussa vaikka makaatkin
selälläsi.

Omistin keuhkollisen ilmaa
jonka olin muuttanut iloni tuoksuiseksi.

Puron ääressä ylikypsiä persikoiden hetki,
tahmea mehu puristuu nyrkistä,
sormihuulten hymystä.

Puron levyinen katse palaa ystävään,
punnitsee jokaisen hämärän
kaulan asennosta
pöydän ääressä ennen pilkattua hetkeä
jolloin alastomuus hohtaa verhojen lävitse.

Elävä aavistus lyö sinusta,
näyt alkavat oman elämänsä kuin refleksit.
Eikä mikään väijynyt heitä kuten lapsuuden yö
täynnä kirkkaita lintuja.

Kohensin ranteiden liekkiä,
väistyvää tuulta jahtasin ylös latvaan,
kiljaisin oksistojen kärkeen kultaisen kaivon.
Oli pakko istua alas ja kuunnella hetki.
Äänet kuin aurinkoa vesilasissa.

On puhdistautumisen himo,
himo uppoutua aluskasvillisuuden alkemiaan,
juomalasini sirpaleet odottavat täyttää.

Kuljen metsän toiselle puolelle
polvet märkinä, uskon
joidenkin askelten ajattomuuteen,
kallioiden ilmeisiin.
Kielenkärki puskee salaista kukintoa.

Nojasit hartiaani, osoitit:
virralla on kotkien luusto.
Omaksuimme leikkivän valon ryhdin
ja rinteeltä katselimme kokoontuvaa näköalaa.

Ikkunat välkehtivät heräämistäni.
Piirrän ristin rintaani, huonetta leveämmän:

olen juuri ja juuri tietoinen ovien takana tapahtuvasta
muutoksesta, sielläkin varjo
liikkuu auringon mukana.

Istun pöydällä ja kuuntelen
 kuinka lintujen laulu on äänistä mahtavin
 kun kaivoperustukset vuotavat seiniin
pohjansa: hämärä kerääntyy jo
kuin kudottuna tai kerittyinä
 omenapuiden taakse, missä varjostuva
heittelee lämpenevää nurmea linnuilla.

Kahvia ja virallinen herääminen, musta sinetti
 kitalaessa.
Talo kehrää katonrajaansa mustarastaita.
Näinä tunteina heitän jo onkeni illan vesiin.

Juoma avaa sinulle polun omenapuiden väliin:
tie näkemiseen on avoin,
yksikään kangistava viileys
ei seiso tielläsi.

Omenapuut ja niiden partaalle kerätyt
krokettiaidat, kaikki oviaukot
huutavat ilosta
ja kämmenselkäsi auraa ilmaa kuin airo.

Täällä yhä vain rakennetaan valtimopalatseja
ja tömistetään ikuista tärykalvoa.
Olet tahrinut valkoiset hihasi, pyyhkinyt suusi
 punaiset, polku käy
ja omenapuut ovat aina ovissa luonasi.

Illansininen hartaus taivutetaan esiin kehosta,
lehvistö ja kasvot jotka aina kohisivat esiin.
Vimmainen vyöttämättömän hetken himo,
paiskein kiviä syvälle metsään,
kauheina helähtäviä.

Raotat välähdysten juuria,
 näky vaaleansininen yötaivas ja kallon puutarha,
aurion vihreä jälkihehku, ja nyt otsa aaltoilee liekkiä.
Synnytä tilat jotka täyttävät tilan huultesi välissä.
Kun suljit silmäsi, hänen verhonsa hiljenivät.

Sitten kiskoin tähtien naruista ja ne soivat korkealla
 palveluksen alkua,
ilmanpaine oli auki
ja ennen syntymistä altistuit tömähdykselle
kun aurinko painui pohjaasi ja näky potki.

Oli aika saavuttaa käsien muodostelmat.

Talon varjoa vasten ennustettu
vaahteran alla lapsi
uni-iän renkaat silmissään
pörrötti hiuksia joen istutusten alla, veti
aamuonnea keuhkoihin, kengät jaloistaan
ja varjo lankesi lyhyenä ympärille.

Pakenen auringon eteen
kotipihalle, jossa kesä on laskenut puut valtoimiksi.
Nostelen joesta sileimpiä kiviä.

Ilma on runsasta kultaa lehtien läpi
avattu pullo odottaa pöydällä ilman lasia
ilman huulia.

Laudalta syödyt nappulat
mehiläisten kovettuneina kukkina
ja pudonnut taskukello peilinään
katsovat ruusuköynnökset itseään.

Silmistä hetkeksi kadonnut elämä on siirtynyt
rottinkituolin käsinojaa puristaviin sormiin,
ne ovat kruunanneet jumalan
viinistä märin hiuksin.

Metsähurmio avartuu korvaksi.
Nurmikossa varpaat toistavat välkkeen liturgiaa.

Talon murattiulapalta heittäytyvät pääskyset
heikkojalkaisen tuolin ylitse.

Puiston köli natisee, tahtoo lentää säpäleiksi
ja päästää hörppivän raikkauden kyljistä sisään,
vetää tihkuvia portteja.

Ruumis kaartui ylös tuolista,
keveä käsi nosti pullon.
Väsymys unohtui
tietä pitkin saapuvaan tervehdykseen
ja ystävän altaasta nousseeseen ihoon.

Paisuva kumarrus puihin
ja unia jotka nautitaan
kuin liian suurista maljoista.

*

Aamuisin takaraivo kerää tietoisuuden kastetta
 kuin riemukaari hiljaisuudesta lihakseen,
 paiskoo vartalon pimeää
 ja olen tuntenut kellotornin selkärangassani.
 Sen valtava vyöry kimpoilee minussa
 ja ihmettelen ruumishelmeni laajenemista
 kaikkeen mikä kanssani herää.

Villiintynyt ikkuna esittelee kirkkaintaan.
 Hedelmä levittää makunsa valon
 ikkunaluukkujen tietäjille,
 raikkaan ja virkistävän kuin syntyminen.

Kuorin runsautta lapsen alastomaan vihellykseen,
 puutarhantuoli juurtuu suoraan aurinkoon,
 metsä hulmahtaa näkyviin.

Alhaalla paistava virta
 puhkesi rungon ristityissä käsissä
 nopeita pyrähdyksiä valkoiseen kesään.
 Tervehdimme vehreyttä, oksistojen tanssituntia
 ja kilistelimme öisiä keuhkoja
 kunnes hengityksen lyhdyt paljastuivat.

Oven takaa kuuluu ensipuiden ääntely,
uhmaava venyttely ja mullan rakkaus.
Katuojat kiekuvat eteisen jalanjäljissä
ja yrittävät saavuttaa tulipalojen äänen.

Jos tämä puutarha kaatuisi minuun:
sylki on kämmenelläni täynnä multaa.

Veden pyhitys takapihan perällä.
Rintakehän lankut narahtavat.

Nuoruuden paljastushalu kuihtuu.
Näimme merta valuvan pensaan
ja oli kotia huuhteleva ihme
että silmät asuttavat yön yksin ja puhun samaa
samaa sanaa puhallan kunnes se puhkeaa,
juoksen kilpaa aamuyön humalaa lasten kanssa.
Voitan kuolleet naurullani.

Sääret vedessä odotetaan salamaa.
Ollaan valmiita. Niin valmiita
että avautuvat lihaksetkin
purskahtelevat muutostaan.

Pää edellä purossa keräsin taivaansinistä
suun täydeltä, leuka kimaltavana
otsa lepatti pintaa,
pohja nousi salkoihin valkeana.

Kylki veden kylkeä vasten varastin avaimen
selkärankani oveen.
Peilikirkas valaistus harteilla
ujelsimme lumoutuneina putouksiin
kun ranteiden pyhätöt mekastivat.

Maailma kerääntyi tänne, vilkaisemaani,
kuin liian avaraan taivaaseen.
Se painoi kuin kämmenelle kirsikaksi tiivistynyt yö.

Muistoni vedettiin kohti pistettä
ja pisteet liikkuivat vesipisaroina mieleni ikkunassa.

Kukaan ei ole onnistunut puhaltamaan
hurmiota meistä
katkaisemaan tuota kasvavaa vartta.
Heiniä hiuksissa imitoimme susia niityllä,
jylinä istui meihin levein virnistyksin.

Väsytys valahtaa yltäsi
kuin kylpyvesi.
Olet kulkenut pitkän matkan suljetuissa silmissä,
katseessa vielä hetken silmäluomien maisemat.

Aamutakkiin kääriytynyt keho kulkee aamussa,
auringon neulaset kelluvat lammessa.
Puret ilmaa, imet venytyksessä
kirkastuvan taivaan maitoa.

Hitaasti nousevat kasvosi,
latvat helähtävät,
 kävelet tammien takana.
Poljettu sora muodostaa lampia,
iho pistelee maan rapinassa.

Horisontti kädenmitan päässä,
käden joka ei nouse.
Esitit kutsun mutta äänesi oli liian hiljainen.
Edellisen illan maku kaikuu suussasi.

Ja olet noussut, unohdat talon,
olet suuri malja joka pelkää täyttymistään.
Mutta nyt tulvit jo sisäänpäin.

Puut täällä ovat villieläimiä,
kesytetty kadun ja kulkijan väliin.
Nopeasti ohitan yhden ja katson taakseni.
Se nojaa vaarallisesti eteenpäin, muinainen vietti
pyrkii lähemmäs ylösluotuja silmiä.

Hetki avautuu
kuin kaareutuvat kaksoisovet
ylitsesi, *löysin puun*
astuu sinuun ja
levittyy ajaksi,
tekee yhteistyötä sen kanssa
mitä et tavoita.
Niska matkii tuon suuren, vihreän kaaren,
ja seuraa uusi taistelu itsestä.

Silmä näkee puun ja haukkaa sen kokonaisena.

Ikkunat paistoivat vasten. Ilmava
avoin huojunta
vaaleaseinäisessä kaivossa,
avoinna suoraan
hedelmällisimpään maahan.

Hiljaisuuteni oli hyväntuulista,

isä joka näkee lapsensa hiljentyvän
takapihalla katsomaan ylöspäin.

Olohuoneen ja pihan ääniä ei erota toisistaan.
Sellaisia illan piirejä jotka kaikuvat,
rintakehäni kumina kun aurinko on
maannut sillä päivän,
nyt vain ääniä, renkaita lammessa.

Kipinöi hedelmällisyyttään
mies ja vääntelehtivä tuoreus.
Et tunne väsymystä,
joutsenet vilahtavat silmäripsissä.

On mukava kaikua särkyneen
keskustelun lävitse kuin luola,
pyörähdellä askeleet kuin leija,
juostu pelto, kädet yläilmojen partaalla.

Ruumis sanoi ennen mieltä: aurinko.
Pyysin ikkunoita lähemmäksi.
Villiviini ikkunalla loi muinaiseläimen sarvia
lattialle ja seinille.

Lentokoneen rytmikäs välähtely
kuin lapsuuteni minussa
kun makaan vatsallani
ja viljapelto sataa edelleen minua vasten.

Kävelin rannalle, laiturit huojuivat mumisten,
linnut lentelivät reunoillani.

Palasin
ja kotiovellani seiso i kauris.
Selkäranka puhui pitkin ihoa.
Jokin yritti sanoa minulle jotakin.

Nurmen märässä nuori keho
työntää yötä tieltään.

Kun piha ui minussa
aamun vilahtaessa
näen kentaurin unia.

Pilvien kosteaa makua...
mutta varo maisemaa
joka ammotti nimeäsi illan.

Linnunlaulun takainen hiljaisuus.
Lapaluut kuuman yötaivaan pulssissa
kutsun kaikki nämä *ajat siunaavat*
ja *ajat olleet* yhteiseen haparoivaan
kurkistukseen
nähdäksemme miksi valkoinen paitasi
kutsuu osoitetta tuolta raskaalta pilveltä.

Tietoisuuden astia ottaa metsäniityn mitat
ja marjapensaiden ilmasto sängyssä.

Väännät hulluutesi narut verkoksi,
metsästät aurinkoa kirkaissa aavoissa
vesi kielellä.

Kahvi tunkeutuu itsevarmana katseen mäntiin.

Aistit asettuvat kuumaan kuin sisiliskot.

Maljakko puutarhan savupiippuna,
kasvun tuoksu täyttää onkalot,
pinttyy hiuksiin.

Kapinoimme korkein varpain ja jokainen luu
murtuneenakin seison suoraan siniseen taivaaseen
ihmeet harteillani.

Unettomuuden jälkeen aamu, rätisevä tietoisuus,
kaikki näkemäni viivästyy maatessani pihalla.

Kireyden ja raukeuden jännite,
rajojen enkelit, luulin teitä kirsikkapuiksi,
siipienne kukat löivät ilmaa,
te jotka seisotte siinä missä aallot

syöksyvät toisiinsa
toisiinsa palaten.

Liikehtii ympäristö

jolla löit minua avoimuuteen, kitalakeen,
kaikki rajat ovat teissä liikettä, ei väri väriltä
vaan väri värissä.

Kun käänsin päätäni piha ei pysynyt mukana,
puiden varjot eivät suostuneet liikkumaan.

Kun aurinko asettuu ikkunaan,
nuoruuden kesyttömyys piirtyy seinään,
aalto pystyttää hiljaisuuden lipun
miesten ulottumattomiin.

Riehakas hyväksyntä.
Kalterit väännetään äänitorviksi
ilman vapaalle leikille,
paljastetaan silmäkulmassa
kasvava puutarha.
Mumisee maa ja jokainen rako
esiinlipuvassa ilossa.

Näe kuinka mielenosoitukseni tanssii.
Lähetän sinut heräämisen virteen
hengittämään vaarallista ilmaa
jossa kuiskaus
saa tulipalon hyräilemään pensaissa.

Toinen, korvassa häilyvä syke
kovenee, kantautuu varpasiin
kuin ukkonen mereltä rannalle,

kirpeän ilman lasilliset
saavuttavat sinisilmäisen korkeuden.

Metsän latvavesissä punertaa
kuin pilvien kaulat olisivat katki.

Suloisen oranssi erämaa pyrähtää ilmoille,
hedelmätarhan parvi ampaisee lävitse
kuin auringonsäde veteen.

Työmaa astuu minusta pois
ja työntää kasvonsa virran alle.

Oksat sytyttävät tuuleen pieniä valkoisia tulia.

Me lähdemme juoksemaan tähtisumun aikaan.

Aamiaispöytä on siirretty kuumaan.
Noustuamme uimasta lintuja lankesi taivaalta.
Arvoituksen kämmenet virnistivät,
ikkunat olivat auki
ja edessämme avautui
avautumistaan.

*

Syntymäpäivä, olen aina lapsi juhliessani sitä.
Avoin, ojentuva käsi komentaa
kohtaamaan ja avaamaan nyrkin
jokaiseen kärsimättömään ilmestykseen.
Vesi laajenee, kasvot vapautuvat kuumuuteen.

Jokaisella täytyy olla ääni
joka puhuu häneen kuin sydän suoniin.
Huulillasi.
Kaukana takanasi soi kaivo.
Kaikki puita kantavat lammikot muistavat sinut.

Olet tullut tänne nauttimaan lämmöstä.
Ensikerran vastaanottaessasi auringon
se palveli heinäkuuta.

Kapalolapsen kuumuus yöilmaa vasten,
kainalossa kuin kimppu jotakin joka puhkeaa ulospäin.
Mutta kun viimeinen lapsi kuolee
katoaako ajan tahti, vaipuuko kallon istutus?

Piha täynnä täysiiä laseja, valkoisia vaatteita, juhlaa.
Jos syntyvä osaisi puhua, lausuisiko
heti ennustuksen,
ilmoittaisi miltä tuntuu saapua.

Hän aloitti elämänsä huudolla
mutta se huuto oli unen huutoa.

Silmät avautuivat vasta
vaaleansinisen huoneen kaikuessa vanhempien puhetta
kuin sisäänastuva meri ikkunassa.

Napaan jää tähdenmuotoinen jälki
suloisen verisestä suudelmasta.

Linnut piirtävät taivaaseen veren muistisilmukoita
kiertäessään toisiaan.

Lapsiaikasi huippu,
lihan katedraali kun on uintia
ja aaltoja haavoille.

Syntymäpäivä ja pitkittyvä ilta,
avoimet ikkunat haistelevat hiuksiani.
Ystävät ulkona kuin kiinalaisen puutarhan
värikkäät varjot.

Silmäsi täältä katsottuna osa pensasta.
Rungoton tähdistö ravistaa päätään.

Niin sininen ilta
että voi kuvitella mäntyjen kasvavan
appelsiineja suoraan kämmenelle.

Häilyvä synnyinviiva piirtyi
talon kulmasta terassille
lyhtyjen valossa ja
valtimoholveissa ovat haudattuina
syntymäpäivien maljat.

Ilta täytyy etsiä lampi
ja painaa kasvot
 kasvoihin.
Juot aikaa ennen sinua.

Vaahteran paperiveneet liukuvat tummalla taivaalla.
Jokin on pudonnut lävitse ja hapuilee pohjaa
ja pysähtymisesi on myrskynjälkeinen, kirpeä.
Haltioitunut.
Seisot tanssin keskellä kuin halko nuotiossa
 humalaa ylös kunnes suonistossa huojuu
 ja lopulta välähtää
 aikakauden aurinko miesnaisen ihmisen
höyryä ihon alla ja koti painaa kuin sydän.

Miksi sinusta kumisee meihin uutta
 ja miksi
nähdessämme sinut miksi ja ihastunut nauru!
Lapsi, poljit jalkaa ja siemen kiertyi hedelmäksi,

poljit jalkaa ja rakkaus korvasi alkoholin veressä.
Miksi tulit meitä vasten nuori ja huutava hymy
käsivarsia myöten iloa,
puiston salama ja kysymystä polkeva puu.

Juoksin nuotiokaivon laineille,
kipinät ritisivät ylös kuin vesi laiturille,
sekoittuivat ja humisivat kasvoilla.

Kauniskasvoinen, tahdoit
maistaa ennennäkemätöntä nopeutta,
tahdoit tuntea sen kirpeyden leuallasi.
Vaahteranlehdistä taittelit veneitä.

*

Jokaisen rikkinäisen ikkunan kohdalla olen pysähtynyt
ja huutanut sisään, kuunnellut
kaikua, punninnut pölyn.

Mutta enemmän,
paljon enemmän tahdoin huutaa veteen,
työntää kasvot pinnan alle
aivan kuin koko järvi seestyisi
kun ääneni kannattelee pilviä pinnallaan.
Huusin sinuun,
sinun silmäsi vaihtoivat väriä.

Joskus pihatiellä olet yksin
ja muistat kuinka kevään tammet huumasivat
paistattelevat kasvot,
muistat kuinka kerran todistit muuttolintujen paluuta
iltataivaan yli, loputtomia muodostelmia.

Istutit tuolin pihatien hiekkaan
ja lintumessun kurotteleva kaiku
oli kylkiluiden lyönnit ja keuhkojen hehku,
ihmettelit vaatteet ruohikosta vihreinä.

Et kaivannut lokkeja ennen kuin näit ne jälleen
selkä vasten pysyvää ne kulkivat kaarina ylitsesi.
Mielihyvän luomet sulkeutuvat
kauneus ulkona,
kulutit niiden lentoa pohjaan asti.

Ilmoituksen kiihtyvä kuulaus,
ne kulkivat
kaaret, ne laskeutuivat hohtavat,
kiihtyvä oli muistutus ja ylhäällä liikehtivä kiintopiste.
Lapsuusmuistoihin sekoittuvat aikuisöiden unet.

Täällä ensikertaa mies juhli itseään.
Kostein hiuksin hän katoaa raikkauteen.

Kiskot aamuäänin sinistä intoa ihollesi,
nyt sormillasi
nautit noista omenapuun lehdistä.

Miellyttävän tuhoava kuiske kun joki löytää itsensä
tuhansista eri puista, herää
ja noiden paljaiden puiden palvonta.
Tuo ääni on pintaan loiskiva käsky keholta,
jalat täynnä juoksua ja nurmea.

Vartalon raskaus valahtaa yltä kuin kylpyvesi
ja olen valmis ihmeisiin jotka liplattavat ihon rannoilla,
paljastavat syntyneen syntyneelle
ja tihkuen tanssivat maisemassa.
Kutsut kyyhkysiä ylleni.
Kuorettomaksi riehuttu hedelmä
maistuu mehulta joka vihki tuulen hiuksille.
Kohtaamme saman kokemuksen kärjellä.

Joskus humiseva arvoitus kurottautuu hetkeen
ja ilmavat kaivot purjehtivat lävitse.
Puutarhaluola porautuu sänkyyn, navasta
patjaan puhkoo katon auki
murisevaan ja rakkaaseen, pimeänkypsään niittyyn.

Väkivaltaisen sininen kukka rantautuu umpeutuneesta
muurista, puhkaisee ylivoimaisena matalan
ja väsyneen ryhdin, valelee
keuhkojen ympärille keveän arkkitehtuurin.
Askeettinen, karhea runko
kasvaa syvemmillä upean mehukkaana.
Riisuu ja leimahtelee.

Kokemasi ja sinä kohtasitte harvinaisen valon hetkellä
purossa jossa oli kevyttä uida,
katseessa jossa paino häviää
äkkiä hiljenneseen liikkeeseen.
Riippuvat oksat kannattelivat vettä jossa kiipeilit.

Olet antanut kokemasi puhua sinussa.
Vapaasti ovat siivet räpytelleet lihastesi lomassa
muuttaneet valkoisiksi kahvin kovettamat iltapäivät.
Kasvot puoliksi vedessä huulet
muodostavat
haltioitumisen.

Onneksi voit uida virrassa,
siinä josta painottomat juovat
ennen ensihiljaisuutta
ja rukous voi olla käden liikuttama vesi kasvoille.

Nouset, seisot liikkuvassa taivaassa
lantiota myöten.

Katsoit kauas suuhuni,
etsit nuotiota ja varjotansseja.

Oli virkeä ilmanpaine, elävien perhosten
patarumpu soitti lupauksia
 luunsisäisestä silmäniskusta
 ja kosteista huulista.
Päästit virran liinat käsistäsi, ne kiertyvät
ja jatkavat sinussa
kesyttömänä hartautena.

Nyt jokainen haviseva, hulmuava riitti
näiden lehtien alla
vuotaa kiivasta hiljaisuutta luun lammikoihin.

Omenapuun kiimaa on vastustamaton katsoa.
On kierrettävä kehää, spiraalia
ylös latvustoon jonka siltojen alla
kohisee koski kuin kimalainen.

Ruumis on ekstaasin kartasto,
pyrähdysten polut. Hengästyttävimmät välimatkat
täynnä murtuneita patoja.
Kantapäät syyhyävät ojien kukkia
ja valkoisia kallioita. Ne syttyvät
ja lomittuvat puutarhoiksi,
vetävät minua syvemmälle paratiisiin
kuin sormea sormukseen, sadetta maakaivoon.
Varpaat kaivautuvat veteen omenapuun mekossa,
taivas on vain yksi ilme tuosta naurusta.

*

Lounas, kaksi ihmistä kasvaa kujan päädyistä
päivänvarjon alla.
Tutuimmat kasvot käyvät tuntemattomiksi
ja kaikki tuntemattomat kasvot tuoksuvat
lähestyvältä muistamiselta
auringon venytellen vaihtaessa
ilta-asentoon.
Kasvot kuin liikaa mielessä kaikunut sana,
painajaisen värjäämä kotikatu.

Rannaton taivas hiertää sisälläni kuin multa kynsissä,
selkä värähtää kuin tuoreudesta murtuva luumu.
Olet kevät-ukkonen parittelemassa saariston kanssa.

Ruumiin kaikki hunnut kädellisessä aamua.
Sormet pureutuvat,
kuumuus puhuu käsivarsiin.

Joskus katsot ulos itsestäsi kuin auringonluolasta.
Kaikki hehkuu, nuput ryntäilevät.

Huone riisuu seinänsä suorassa valossa,
riisuutuu ja polskahtaa sinuun uimaan.
Makaat sängyssä ja avaat ikkunan,
paljastat katedraalien näköalat.

Ilta valuu yltämme,
linnut kattavat vielä viimeisen sinisen seremonian.
Äänten ketjut peittävät värähtelyllään pihan ja taivaan,
sädehtivät timantinmustina.

Ensimmäistä kertaa kuulin uneeni kukon
ja se kiekui kuin vastasyntynyt meri.
Poimit ruumiin ennustuksia pulssista.
Syvään hengittäminen ehdottaa laajuutta
rinnan alla.

Jaomme tuoksua hiusten huoneissa joissa tuuli riehuu.
Kaulan vesistö ryntää niskanikamien polvistuessa,
versoo kuulon niityillä ja metelöi.

Täytenä holvitettu keho,
kurkistusportti huikaisevaan.

Lapsen tietoisuuden alkukahhdus
pensaan piiristä tuulelle
kiersi sormiteitä pihakiitoksen kaivuuseen,
putoilee ihonväriä ja leuanmuotoa,
kulman virkeää hilpeyttä.

Hedelmäpuu paljastaa hääjuhlansa.

Ukkonen hymyilee tummalla taivaalla.
Katseeni liukuu sinne
missä salama säkenöi kirsikkapuussa varjoja,
vaaleanpunaisia kasvoja.

Kuilumainen maisema kaikkien kukkivien välissä.
Tuuli näyttää kasvattavan uusia puita.
Sormet kuohahtavat
maan valossa.

Jos kävelisi nurmikentän yli tuolla hetkellä
astuisi päätökseen.

Hellissä käsissäni hedelmä pulppuaa auki
siiveniskut raittiina, haastaa
kaikki laiskat eleet.

Pimeään maahan oli istutettu soihtu.

Kun kuumuus kääntää kylkeään ja paljastaa itsensä,
on kevyttä kuin liljan sylissä,

kuin riisuisi ruumiin kirsikkapuiden rinteillä,
sukeltaisi valkeaan lampeen pää edellä
ja ponnistelisi niskan läpi kaukaisen karjunnan pariin.

Kuivasit hiuksiasi eteisessä ja hyväilevä ukkonen
putoili pisaroina lattialle.

Paita oli imenyt myrskyn laskimoa
joka ulottuu pikkulintujen leireihin.

Määränpää heitettiin minän keskeltä
kuin litteä kivi pitkin lampea.

Kaikki osoittaa sinua.

Unissa väräjäi muodostuminen ja syntyvän
meriminän nuoruus

vasten valoa
joka jo silloin ui aalloissa alastomana,
heidän hymynsä
joita ei ymmärrä täysin, voi vain ihmetellä.
Keskeneräistä taivaspuhetta
syöksyy sinuun kuin valtimosta.

Jossain humalan ja illan välimaastossa
istun iltapäivän suussa
ruohon hampaat
lintujen varjoissa.
Hylätty ruohotahrainen paita
nostaa tyhjää hihaansa varpujen lomasta.
Sen läpi puhalletaan,
olet paennut.

Tyhjän taivaan pauhua,
katson kysyvästi syreeniä
joka ei ole huomaavinaan.
Keskittyneesti se huojuu tyhjän taivaan rytmissä
kuten kaikki.

Milloin nostamme hiljaisuudesta veistetyin
pienen kivemme?
Samaan aikaan kun mosaiikit paljastavat
todellisen kuvansa vasta rikottuina?
Samaan aikaan kun kannan myrskyjä oksillani
kun maaperä on innoitusta ja silmiä häikäisee?

*

Ystävät, keräännyimme yhteen ollaksemme keveitä,
juhlistaaksemme
terassin täydeltä. Sinua vanhempi viini tuijottaa sinua,
juot ennen syntymääsi paistaneet auringot.
Keräsin vatsan täyteen pidätettyä laulua.
Emmekö ole täällä kokemassa liikettä
sillä kesä on ylhäällä vuodessa, sieltä se valuu
muihin kuukausiin puissa. Putoavat, syntyvät lehdet...
soihtuja puissa, ystävät.

Mikään ei painanut mitään,
pullo, käsi,
oma keho pihalampun edessä,
pimeyden liimaantuessa selkään kuin hikinen paita,
kuulo riuhtoi humalaansa
selkärangan ovi auki ulos ja sisään
nostimme naurun kuin telttakatoksen.
Joku sammutti tupakan lintualtaaseen.
Värikkäitä lyhtyjä puissa.

Kävelen kauas terassilta, puiden ohi.
Täällä kuumuus nousi maihin
ja antoi
kauniiden hiustensa kuohuta mullassa.

Me olemme miehiä joita peilit seuraavat hautaan.
Raivoisa auringonlasku pysähtyi kasvoillesi.
Olit punaisessa kaikumisessasi
 kuin patsas
joka repii ympärilleen kasvaneet muratit.

Pitkän illan jälkeen nojaat huojuvana selkäsi puuhun.
Musta haarautuu ylläsi, sinertävä taivas väräjäi
votiivikynttilänä,
hymyilet jaloillesi, hymyilet ylös, osut päälläsi lehtiin
keskellä pimeää.
 Ripottelee kosketuksia
 kuin pienen puron ripsien lyöntejä.
Lasiisi tiivistyvät punavihreän hämärän pisarat
ja valuvat, leuka rinnalle, jalat liukuvat
istumaan.

Koivujen ruuti leijuu ilmassa kuin hypnoosi.

Niska hyökyy ruohikossa
säärien unet sähisevät ja jokin tihenee,
 lapsuus tunkeutuu näkymättömistä raoista
 vartalon sammaleisiin puumajoihin.
Sormet
 jotka ensimmäisinä sirkuttivat itäistä taivaanrantaa.

Sylilapsen jalat ja kädet haukkovat ilmaa
syvän hengityksen lintu rinnassa,
pilvikatselijat selällään.
Jossain sinulla on rantakiviä varastossa.
Leivot niistä ikuisia asentoja.

Mutta mikä aavistus komentaa noin?

Tuo ruumis on pyhä se kantaa
painovoimaa ja ihon alla
valo kasvaa kuin pelto
kerran kynnettäväksi, puhkeavaksi.

Teit tämän tahallasi, nyt istut nurmella
hymyillen ystävä, syöt hedelmää, kudot ruumista.

Aurinko vetää pitkiä pilviä mukanaan horisonttiin.
Meren humina sekoittuu oksistoon, ettei tietäisi
kuka meistä kolmesta kohisee.

Piha viilenee ja suussani on ukkosen hunajaa.

Lasken korvani veden pinnalle.
Töminää.
Tulet läpivalaistuksi pohjavesiisi asti,
pienet valot kuin hiekkaa hiuksissasi.

Kun kätesi tekee käskemättä liikkeen
muisto saa lihaksen sätkähtämään.
Ehkä tuo hetki kävi lävitseesi jo vuosia sitten.

Aamuyöllä heräsin myllerrettynä
aivot täynnä jalanjalkia,
hiljaisuus asettuu kuohkeaan maahan.

Yksinäinen lintu jonka näit jo kaukaa
murtuvan talosi yli heleänä
aamurituulin keskeltä jossa tarvikkeina
kahvinpurut, tupakanpurut, appelsiininpurut
menee ylitse ja pojat laskevat
paperiveneitä haavasta märkään sammaleeseen.

Näissä huoneissa palvotaan
valtavaa joka paljastuu pilvien takaa ja oli nuoruus.
Se eli nuo korkeat ikkunat.

Pöydän ääressä pyyhin otsaltani veden
ja jätin kämmeneni kosteiksi,
ojensin kadun nuolemat lapsipolvet
haavoissa pikkukiviä kristalleja.

Nuket alastonta,
kasvot joen kuulolla,
solisee rukous rukouksen sisällä kunnes
vesi kiipeää varpaille, porottaa pohja,
avasi silmäsi. Huomasit
etteivät hiuksesi olleetkaan osa
pensaankruunua. Asetit lampun pimeään
ja jätit lukot auki
rintakehän ja säärin näyissä.

Hän nukkuu koivut kultaisina.
Poika koskettaa varpaallaan pihaa,
pilvet horisontissa merta.
Pukeutuu ja tuntee
ensihaukotuksen koko ruumiissa,
maistelee ilmaantuvia ajatuksia.
Koti.
Huoneemme antavat meidän olla jättiläisiä.

Makasimme selällämme kukkien lattialla.
Ne jännittivät lihaksiaan ja asuttivat räjähdykset.
Makasimme auringon alla ja näimme sen
syöksyvän pää edellä puuhun.

Katson onton vaahteran sisällä latvaan,
vihreys puskee
hiomatonta loistoa ympärilleen.
Terassin valot kantapäillä kunnes ruohikko
harteideni korkeudella,
pyörin ja löysin tämän villisti avartuvan paikan
josta vääntää mereni sijoiltaan.

En pelännyt avaimenreikää sarastuksen kyljessä, en
alastomia metsässä.
Pysyin virkeänä ja onnekkaana.

Näinä päivinä herään täynnä ihmeellisiä lahjoja.

Ikoniaseintojen sypressit tuulevat maasta ylöspäin.
Viimeisen mullan koputtaessa arkkua
sen sisällä peitytään valkeuteen
jota yksikään loitonneista ei kuule
mutta jonka puut ottavat maanalaisiksi lehdikseen.

Onneksi ihmisen kuolema
täynnä hiljentymiseen piilotettua
pyöreää karttaa, olinpaikkaa
olemme leuasta asti auki keitaaseen.

Muistin kasvojen valuvat värit ja takkien selät
tänään pullonvihreässä sateessa

kun hiljentyneet kasvoni menivät ilman tuolle puolen
ja salaisuus nauroi kanssani.

Ullakon pyöreässä ikkunassa talon silmässä.
Joinakin päivinä silmät sadeseinän tummentama tie.
Kieli tuulessa itsekseen soiva pullonkaula.
Kävelyä yössä jossa meri ja rantakallion puut.
Haukotuksen äänekkyydessä kosketus sisältäni.
Ja yhtäkkiä lahden yllä
niin kirkas tähti
ettet uskalla kääntää sille selkääsi.

Ullakolla kuulin kuinka huutelet katolta.
Kadottamani ajatus elää vähintään tässä
ja ihminen ja tähti katsovat samasta silmästä.

Pensasmaa ikkunoiden alla, kasvillisuuden paine,
nuori vaahtera nuolee ensimmäistä ääntään.

Mikä oli se valkoinen kokemus
joka kellui ihossa?

Ymmärsin hämäretkin ilmeesi puron valossa.

Hän joka on löytänyt raon itsensä ja maailman välillä,
joka on auringosta nauttien
valmistautunut loppuelämälleen.

Etsi hänet itsestäsi, aloita alusta
yksinkertaisilla henkäyksillä
uuden itsesi ilmaa.

Se maistuu lähteen vedeltä,
hulluus joka on uskoa,
ei sairautta.

Hän on kivi keskellä nuotiota joka haljettuaan
polttaa kämmeneeni lämmön maamuistin.
Valuu nousevaa, hän on virnistys.

Kiitos
ihmeen lihaksistot,
aamuoksien elämänjano.
Nyt siniset silmät hehkuvat vedenjäristyksissä,
antavat tilaa kapinalle ja olemme kastaneet
heidät tulipaloihin
ja ihmettelijöiden sädehtiviin turkkeihin,
puun osoittamaan tiehen ja heräämisen valkeaan.

Valtimoiden suuliekki paistaa pimeässä,
savupiipun partaalla tähtää huulillasi kuuta.
Sisäelämykset nousevat pintaan,
ravistelevat ihon puistoja,
savu maistuu marjoilta ja oviaukkojen kirkkaudelta.

Kuulut jokaiselle askeleelle, niin kirkkaille
että liukastelet nurmella...
ojentaudut kaikuvaan
ja annat lyödä vasten
kasvoja aamusta kosteita.

Sadetta pitelevät kädet oksien alla
ovat ikuisesti sinun.
Ilmeesi harras valoläikkä.
Verkkokalvo kasvaa valkovuokkoja
kipinöitä pihahiekkaan osuvasta savukkeesta,
linnut lentävät taivaan nousuveteen.

Puin hyvin istuvan yötaivaan ylleni,
ripustin valkeita liinoja aitoihin.
Tuoksu villiintyi ja tuijotti seinien lävitse.

*

Polveudumme askelista sukutalon lattialla.
Syntymän jälkeen
meitä nukutettiin tuon vaahteran alla,
siellä karjaisimme kysymyksen ilmoille.

Ja nuo parkettilattiat ja tulppaanipihat
täynnä jättämiäni näkymättömiä jälkiä,
ne huutavat ja huutavat kesän yhdeksää kuukautta.

Ja nuo jäljet huoneiden ilmassa kuin välkettä meressä,
puhun kaikkialla jos vain muistatte.

Voitte nähdä kaikki eleeni,
tulitikun raapaisun siinä pimeässä
jossa jokainen meistä käväisee
toimittamassa loputtomalta tuntuva virkaa.

Ojennetut kielet tavoittelivat vesipisaroita.
Kaappasimme ne kasvot ropisten,
turkit kimmeltävinä, ukkosenjohdattimet täynnä.

Nyt olen hiljainen kuin metsä.
Ääneni ovat sinun askelesi lehdillä,
kaikki hiljaisuus samaa tasaista läsnäoloa.
Katso kämmenesi taakse valoa,
katso käsistäsi puroa
elämä
hankaa sinua vasten
kipinää hakien.

Seisot täysin auki, aistit kuin puhurissa hulmuava takki.
Villieläin on naitettu iltapäivälle, vastaanotto,
otat kulauksia.
Veressä lyövä salama
ruumiin matalapaineen siirtyessä korkeapaineeseen
jossa kaikki kasvaa vaikka olisi ruumiin tähtkä
ja yöstyvä.

Makaamme pihalla,
kesäilta vetäytyy silmään
kuin kaukainen tähdistö mustaan aukkoon.

Metsästä rajojeni takana
missä tuuli kiipeää omenapuuta.
Kevyiden vaatteiden alla hikistä ihoa.
Kun halutaan nauttia maailmasta
istutaan ja nautitaan vaikka portaikossa.

Rytmihäiriöt hihittivät kirsikankukkien pimeässä.
Omenapuun lehdissä saranat kääntyvät
eivätkä narahda, huljuava ovi
on auki
ja paljastan käsissäni vain ne laaksot
joiden vihreä leiskunta murtaa muureja.

*

Tiedäthän
että sinusta asiat asettuvat
lipumaan ylös. Tietyssä riemussa
pieninkin vihje valosta
avaa omenapuiden soidinmenot.

Käärin hihani aamulle.

Kuulauden imettämä huone.
Metsikkö astelee lävitseni ja jättää jälkiään
tuoreeseen maahan.

Aamiaisella olen läsnä
kuin avaisin ääntä eteishallissa
ja ukkonen piirtyi lihaksiin kuin juuri multa.
Tuoksui purosta noussut valppaus.
Ystävä, nauroimme itsemme raikkaiksi,
väkivaltaisain käsin mursimme leipää.

Heräsin
ja löysin sieluni paistattelemassa auringossa.
Taivasnaruille ripustettujen kukkien puhdas pyykki.

Tänään huomasin
herätyksen lakanoihin sotkeutuneena:
tikkaat lävitseni ovat täynnä kämmenenjalkia
ja linnunsilmän vauhkoutta.

Kiipesin jännitteen katkeamiseen,
tähdistöjen ryteikköön.

Väkevä painottomuus,
toin kahvin ulos ja kuumuus ilmestyi
kuin riisuisi tiukan hupun keskellä tuulista merta.

Tikkaat laukkasivat olkavarsissa
ja ujostelematon jano valtasi kuivat silmäni.

Tuoksui vastasyntyneeltä
kuin kallio sateen jälkeen.

Istuit aamiaispöytään, levitimme aterian
joka on unettomille vaarallinen.

Kesät kulkivat välissämme,
rypivät auringossa kauloja myöten.
Kuljetimme kesää lasiemme kaarissa,
kauniskasvoinen,
ja hiljaa vihreän soihdun avaama iltapäivä,
puron poika kaivoineen, oli ylistys pihatiellä
ja nostit minut jotakin läpäiseviin puihin. Hyppäsit
juhlassi ovesta oveen,
olet rituaali itsellesi.

Silloin aurinkosiemenet valuiivat
sormiltani takaisin veteen.

Löysin puun jonka voisin lunastaa omakseni.
Löysin sen kun olin noussut kädenjalkien rannalta.
Löysin siitä merkkejä heräämällä aina täyteen kehoon,
muistamalla jonkin maun, tunnistamalla
puun kuin leijonan
ja viilenevä katto kutsuu että olisi iltaa että ihoa,
siltahymy leveä.

Se kasvoi kaukana paikoista joihin olin laskenut
itseni makuulle tai kantanut tuolin.
Se oli mehiläismyyttien surisevassa valtapiirissä,
identtinen lapsuuteni kanssa.

Suunnaton puu kuin pelto.
Kiipeät uneksimaan säteilevään haarukkaan.
Haavat avaavat terälehtensä
ja tyytyväisenä sulkevat silmänsä, pojat juovat
lihaksista liikettä,
maantiet valahtavat jaloissa.

Kiipeät oksaa umpeenkasvaneeseen lampeen.
Pohjan jälkeen sininen taivas kaatuu.

Oli ilta ja auringonkukat kasvoivat.
Jaoimme taikuutta kuin pulloa
huulilta huulille
taskut täynnä omenapuiden ilotulitusta.

Ihmeelliset vedet syöksyvät pimeisiin,
todistimme humaltuneiden oksien komeetan.
Pyrstö hengitysteiden partaalla
olemme syntyneet paraatipaikoille.

Pojat kaivoivat hedelmätarhan keuhkot esiin
ja antoivat niiden täyttyä alastomalla ilmalla.
Sinivuokko soittaa hiljaisia äärimmäisyyksiä.
Vedestä kuvastuu lintu joka ei näy taivaalla.

Levoton vilkas lapsi, toinen silmä suljettuna
ja jalat täynnä ruohoa,
nostit tuhkakupin ja savukkeita lehvästön huipulle.
Omenapuun huokoset haukkoivat henkeä.

Kruunattujen silmäripsien rukousnauhat.
Avaan siemenkuoren, sen sydän juhlii avosilmäisenä
kasvua ja halua, vavahtavaa lasta.
Hän huimaa puroa ja polkua. Hän on kiitos väreille.
Löydän rakkauden jokaisen puun kulmasta.

He syövät aamiaista juuret ilmassa.
Olemme avanneet virtemme saumoistaan
helähtelemään ja taustalla
heräämisen valkeat tavat.

Näkykuviot ilmestyvät
hiljaisuuden selkeälle laajuudelle
kuin lapset pihalle.

*

Villit viisaat, teidän vastarintanne.
Ja kokemusten reunoilla salaiset kasvot.
Kaiken takaa kuultaa tyven
niin että kaikki murtuvat padot nauravat
pihatuolien yli.

Lapsileikki läähätti kukkivaan piiloutuneena
nousemuksen väri hiuksissaan.
Seisoin pihatuolilla kädet oksilla,
avasin kirkkaat tulvaportit
kun auringonjylinä valtasi ikkunat.

Öisin ruumis täytyy sammuttaa,
antaa savujen nousta yläilmoihin, asettua.

Silloin rintakehän meteli saavuttaa tasaisen kuohun,
salaperäiset seppeleet.

Hiusjuuret vavahtelevat.
Olet ladattu ikuisuudella.

Yötaivas nostaa ankkurinsa minusta
ja purjehtii.
Jään tuijottamaan hämmästyneenä leviävää kultaa.
Ankkuri jää metsikön pohjaan,
kiirehdin puiden alle
valmiina kohoamaan
kuin hohtava meri.

Naurat elämänjanoasi,
villeimmät näyt purkautuvat suustamme mumina.

Onneksi olen tässä
ja omenapuut kukkivat pihallani.

